

Sygn. akt II W 1260/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2021 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: sędzia Anna Zawiślak

Protokolant: st. sekr. sąd. Sylwia Franka

przy udziale oskarżyciela ----

po rozpoznaniu w dniach 6.09.2021r. i 15.11.2021r. sprawy przeciwko

J. G., synowi F. i L. zd. S., ur. (...)

w O.

obwinionemu o to, że:

w dniu 8 listopada 2020 r. około godz. 19:45 w K., jadąc Aleją (...) od kierunku ul. (...) w kierunku ul. (...), na wysokości skrzyżowania z ul. (...) kierując samochodem m-ki M. o nr rej. (...) korzystał podczas jazdy z telefonu wymagającego trzymania słuchawki w ręku

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 45 ust.2 pkt 1 (...)

1. uznaje obwinionego J. G. za winnego zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 97 kw w zw. z art. 45 ust. 2 pkt 1 ustawy prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie art. 97 kw wymierza mu karę 200 (dwustu) złotych grzywny,
2. zwalnia obwinionego od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

sędzia Anna Zawiślak

Sygn. akt II W 1260/20

UZASADNIENIE

W dniu 18 listopada 2020r. około godz. 19:45 policjanci M. K., J. P. (1) i S. S. pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym. Znajdując się w radiowozie na ul. (...) w K. (stojącym przy sygnalizacji świetlnej na skrzyżowaniu ulic (...)) zauważyli poruszający się Al. (...) pojazd- samochód osobowy M. o nr. (...). Kierował nim obwiniony J. G., który w trakcie jazdy trzymał w ręce i korzystał z telefonu komórkowego. Podjęto wobec w/w interwencję. Mężczyzna został zatrzymany do kontroli drogowej na u. Harcerskiej w K.. W trakcie interwencji telefon komórkowy zaobserwowany wcześniej przez funkcjonariuszy znajdował się pod deską rozdzielczą, w środkowej części pojazdu.

W trakcie zdarzenia była dobra widoczność.

(dowód: notatka urzędowa k. 1, zeznania świadków J. P. (1) k. 27, M. K. k. 28).

J. G. utrzymuje się z renty chorobowej w wysokości 1050 zł netto, ma na utrzymaniu 1 dziecko, jest zobowiązany do płacenia alimentów w wysokości 360 zł miesięcznie. Obwiniony nie był karany za przestępstwa, był karany za wykroczenia drogowe w drodze mandatu.

(dowód: dane o karalności k. 8,25, wyjaśnienia obwinionego k. 28).

Obwiniony w toku czynności wyjaśniających nie przyznał się do winy. Podał, iż rzeczywiście w dniu zdarzenia przeprowadzał rozmowę telefoniczną ale korzystał z zestawu głośnomówiącego.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego o ile są one zgodne z opisanym powyżej stanem faktycznym. W pozostałym zakresie odmówił im waloru wiarygodności albowiem przeczą im zeznania słuchanych w sprawie świadków, dokumenty dołączone do akt sprawy oraz zasady logiki i doświadczenia życiowego. Szczególnie trudno przyjąć, iż trójka funkcjonariuszy publicznych doszłaby do porozumienia w sprawie fałszywego zawiadomienia o wykroczeniu i następnie podjęła kroki prowadzące do składania fałszywych zeznań w sprawie. Nie bacząc na konsekwencje z tego faktu wypływające.

Za wiarygodne uznano zeznania świadków J. P. (2) i M. K. albowiem wzajemnie się one pokrywają, uzupełniają i znajdują poparcie w notatce urzędowej. Co do zeznań świadka S. S. zauważyć należy, iż nie wnoszą one istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności Podkreślenia wymaga fakt, iż wszyscy świadkowie są funkcjonariuszami publicznymi i nie mają interesu w przedstawianiu zdarzeń w sposób sprzeczny z rzeczywistością.

Sąd dał wiarę zgromadzonym w aktach sprawy dokumentom (notatce urzędowej, danym o karalności, pismu z Zarządu Dróg Miejskich) albowiem nie było podstaw do ich kwestionowania. Wystawione zostały one przez uprawnione podmioty w ramach przysługujących im kompetencji.

Zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy wskazuje, iż obwiniony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Kierując samochodem osobowym korzystał podczas jazdy z telefonu wymagającego trzymania w ręku. Wypełnił tym samym znamiona wykroczenia z art. 97 kw. w zw. z art. 45 ust 2 pkt 1 ustawy prawo o ruchu drogowym.

Jako okoliczność łagodzącą sąd potraktował dotychczasową niekaralność obwinionego za przestępstwa. Okolicznością obciążającą była karalność za wykroczenia, nagminność omawianych zachowań w skali kraju.

Wymierzając karę Sąd ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu, wziął pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do obwinionego.

Zauważyć przy tym należy, iż orzeczona przez Sąd kara grzywny jest w istocie symboliczna. J. G. nawet przy niskich dochodach jest w stanie wygospodarować stosowne oszczędności (tym bardziej, że postępowanie trwa od około roku i wobec treści wyroku nakazowego mógł on się spodziewać konieczności wygospodarowania ewentualnych środków finansowych) .

Obwiniony nie wymaga dotkliwej represji, ale uświadomienia sobie naganności postępowania.

O kosztach orzeczono zgodnie z art.627 kpk w zw z art. 119 kpw. Na koszty złożył się ryczałt wynikający z § 1 ust 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia oraz opłata za skazanie wymierzona na podstawie ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U z 1983r., Nr 49 poz. 223 ze zm.) – art. 21 pkt 2.